

Eva Kavian: Nem akartam vele élni

Még mielőtt a cím alapján elkönyvelnénk, hogy Eva Kavian, a francia nyelven író belga szerző könyve egy újabb romantikus történet a műfaj kifogyhatatlan tárházából, gyorsan leszögezem, hogy nem!, ez a könyv másképp hat az érzelmekre.

Egy, a mai korban bizony sűrűn előforduló probléma a regény alapja: a 17 éves Sylviának elege van a megosztott szülői felügyeletből. Nem akar minden második héten költözni, szeretne kamasz lenni, és nem ikerhúgaira vigyázni, hiszen édesapja nem tud egyedül megbirkózni a kicsik körüli teendővel. Sylvia előbb megbeszéli édesanyjával döntését, majd felhívja édesapját. Bármennyire is fél a beszélgetéstől, apja cseppet sem haragszik. És amikor éppen jobbra fordulhatnának a dolgok, akkor egy csattanás hallatszik a telefonban. Abban a pillanatban tudja, hogy apja halott. És valóban. Egy váratlan karambol és a három leány elveszítette az édesapát.

Szüleik válását sem tudták még feldolgozni és akkor jött az újabb tragédia. Sylvia, aki nem akarta átvállalni szüleitől testvérei felnevelésének a gondját, most temetést szervez. Azt találja ki, hogy mindenki kap egy darab nagyon könnyű fehér anyagot amikor kijönnek majd a templomból, és ahogy ballagnak a temető felé, mindenki egy bokorra, egy kerítésre akasztja a saját anyagdarabkáját. Nem egy szokványos szertartást gondolt ki. De azt mondják az ismerősök: „Apád imádná. A halált egyáltalán nem tragédiaként vagy valaminek a végeként fogta fel. Számára a halál inkább az egyik állapotból a másikba való átmenet volt. Kedvére lenne, amit javasolsz, mármint hogy gyalog menjünk. Félt attól, hogy elveszít titeket, vagy hogy ti szenvedni fogtok, ha meghal, de a saját halálától nem félt, attól tényleg nem.”

Sylvia megpróbálja feldolgozni a feldolgozhatatlant. „Itt vagy? Ha az ember teste meghal, megválaszthatja-e, hová teszi le a lelkét? Te mit választanál? Én nem tudnék választani. A tengert, a földet, az eget válasszam?” Ilyen és ehhez hasonló gondolatok foglalkoztatják: „Van-e a halottaknak egy kis hatalmuk az élők fölött? Meg tudsz védeni, apa? Még mindig vigyázol ránk? Legalább nem válaszolhatod azt, hogy nem, már az is valami. Az élők választhatnak, dönthetnek, határozhatnak. Én úgy határozok, hogy igen. Igen, vigyázol ránk, és igen, megvan hozzá a hatalmad. És a lelked is itt van, egészen közel hozzánk. Természetes hát, hogy érzem a jelenlétedet. Nem is volt olyan bonyolult. Csak el kellett határoznom magam.”

Sylvinek nehéz elfogadnia az elmúlás gondolatát. De nem csak 17 évesen gondolkodunk el ezen. Ő azt mondja: „A világegyetem és a világ történetéhez viszonyítva semmik se vagyunk. Porszemek vagyunk, és ez elviselhetetlen a számunkra. Ezért keressük a kapcsolatokat, az összefüggéseket. Hogy elviseljük az elviselhetetlent. De a haláltól, a saját halálotmtól nem félek. Inkább félek attól, hogy rosszul élem le az életemet, hogy elmegyek az élet mellett.”

A regény a Vörös pöttyös könyvek sorozatban jelent meg. Összesen 140 oldal, akár egy este alatt el lehet olvasni. De sokáig fogunk a mondandóján, az „üzenetén” gondolkodni!

Jó szívvel ajánlom Önöknek!

Szigligeti Zsuzsanna könyvtáros